

KIS HÍR LAP

— NEM SZÜKSÉGES MINDENT TUDNOD. (Lásd a 83. lapon.)

LV. köt. 6. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1898. augusztus 7-én.

AZ ARANY-BANYA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

— NÉZD csak, Dezső, nézd! Hamar! Jaj de bohók! Hogy megijedtek, hogy futnak!

— Mi az már megint, no? Bizonyosan valami haszontalanság.

De azért mégis csak fölkel Dezső a vasuti kocsni kényelmes pamlagjáról és oda lépett az ablaknál álló leánykához, aki nevetve mutatott a mezőre. Nagy tehéncsorda legelt ott, néhány borjucska pedig, megriadva a zakatoló vonattól, hanyatt-homlok futott, messze el a vasuti töltéstől.

Dezső el sem mosolyodott, csak a vállát vonogatta.

— Tudtam, hogy megint csak ilyen haszontalanság lesz, mondá. Irmuskám, ne bámulj meg mindent oly nagyon, mert még bizony téged is boczikának néznek.

— Bánom is én, felelt Irmuska nevetve. Mikor úgy örülök, olyan boldog vagyok!

— Szép, szép, de azért mégis bele fogsz fáradni, ha csupa örömben folyvást itt álldogálsz az ablaknál. Meglehetősen ráz ez a kocsni, mert nagyon sebesen robog. Úlj le már egy kicsit!

— Jól van . . . most ugyis nagyon kopár tájékon vagyunk, szólt a leányka és leült a fiu mellé. — De lásd, Dezső, sehogy sem értem, hogy te nem örülsz . . .

— Ki mondja? Örülök biz én, ha nem fészkelődöm is örökké.

Dezsőnek csakugyan nem olyan volt a természete, hogy nagy élénkséggel mutassa ki az örömet. Pedig most igazán örült, mint még soha vakációt kezdetén. Máskor is nehezen várta a nagy vakációt, mert hát, mi türés-tagadás, a legjobb és leg-

szorgalmasabb diák sem ellensége a nyári nagy pihenésnek, amikor néhány hétre föl szabadul a komoly leczkék alól; most azonban volt rá oka Dezsőnek, de Irmuskának is, hogy még különösebben örüljenek a nyárnak, mely az ő számukra oly élvezetesnek ígérkezik. Mert apácska beleegyezett, hogy a nyarat Elek bácsiéknál, a regényes felvidéken töltsék. A vakáció vége felé majd szüleik is felrándulnak oda, aztán együtt térnek haza.

Mióta Dezső és Irmuska ezt tudták, egyszerre úgy találták, hogy igazán borzasztó is volna, ha másképp volna. Hiszen Budapesten ki sem lehet állani a nyári forró heteket. Szörnyű a hőség azokban a szűk utcákban! Ami kevés satnya fácska van is itt-ott a séta-tereken, piszkos szürke a rájuk rakodott vastag portól, mintha nem is zöld volna a fa levelének az igazi színe. Bezzeg egészen más lesz ott kint a szabadban, messze, a regényes bércezes felvidéken, ahol kert terül el a ház mellett, a kerten túl pedig virágos mező, árnyas erdő, zugó patak. Ott kedvére bolyonghat az ember, amerre neki tetszik.

Voltaképp azonban csak úgy hirtől, beszédből ismerték azt a vidéket, még soha sem jártak ott. Elek bácsit, a mama testvérét, ismerték ugyan, mert ez néha megfordult Budapesten, bár nem gyakran, mivelhogy a kötelessége nagyon oda láncozta a lakóhelyéhez; bányatorvos volt, csak nehezen szabadulhatott néha-néha pár napra, mindig sok volt a betege. De ő is, meg a mama is sokat beszéltek a szép bányavidékről, az ottani életről s Dezső és Irmuska alig várták, hogy már ott legyenek. És ime végre most itt ülnek a vasuti kocsiban, kettecskén, utban a bácsiékhoz.

— Utazhattok mag vagytok, mondá az a kocsiba, ott meg Elek állomáson, hát nem l utközben szépen ny a kocsiban!

Ezt megígérték és megbizhattak.

Dezső és Irmuska és mint az ikrek rend tettel csüggték egymás ugyancsak különböz izmos, erős fiu volt, könyös akaratu; ha sokat lehetett észreven kelte magát valamire, könnyen tágitott. Irm izgett-mozgott, csacso szer is halálosan el azonban épenséggel ne hogy a következő per kedvvel ne kaczagjon. hogy amint most ott ban, Irmuska minde fölugrott s az ablakn valami érdekes ujságo godtan ülve maradt olvasgatott. Amint melléje, őt is kínálta

— Tudok is én n leányka. Hát nem so miféle könyvnél az, h is utazunk? Lehet boldogság?

— O, te kis libusk uti kalauz, aki egés san uton van, a leg világon.

— Az más! Őt hónapiig annyi leczk

— Utazhattok magatok is, elég nagyok vagytok, mondá az apa. Itt beültetek a kocsiba, ott meg Elek bácsi vár rátok az állomáson, hát nem lesz semmi baj! Csak utközben szépen nyugodtan üldögéljete a kocsiban!

Ezt megigérték és ígéretökben a szülék megbizhattak.

Dezső és Irmuska ikertestvérek voltak és mint az ikrek rendszeren, igaz mély szeretettel csüggtek egymáson, bár máskülönbén ugyancsak különböztek egymástól. Dezső izmos, erős fiu volt, kevés szavu, de csökönyös akaratu; ha örült, ha busult, nem sokat lehetett észrevenni belőle; de ha eltökélte magát valamire, attól aztán nem egykönnyen tágított. Irmuska ellenben örökké izgett-mozgott, csacsogott, napjában ötvenszer is halálosan elbusulta magát, ami azonban épenséggel nem akadályozta abban, hogy a következő perczben már a legjobb kedvvel ne kaczagjon. Így hát természetes, hogy amint most ott ültek a vasuti kocsiban, Irmuska minden második perczben fölugrott s az ablaknál termett, nem lát-e valami érdekes ujságot; Dezső pedig nyugodtan ülve maradt és egy képes füzetet olvasgatott. Amint Irmuska végre leült melléje, őt is kínálta az olvasmányal.

— Tudok is én most olvasni! felelt a leányka. Hát nem sokkal érdekesebb akármiféle könyvnél az, hogy mi most magunk is utazunk? Lehet már ennél nagyobb boldogság?

— O, te kis libuska! Akkor hát a vasuti kalauz, aki egész éven át folytonosan uton van, a legboldogabb ember a világon.

— Az más! Őt nem nyaggatták tiz hónapig annyi leczkével, irással, zongorá-

val! Nem is megy olyan kedves bácsiékhoz, mint mi. Ennek már csak örülhetnél!

— Hiszen mondom, hogy ennek én is örülök, ámbár tulajdonképen még nem tudjuk igazán, van-e rá okunk. Elek bácsi nagyon kedves jó ember, de a nénit nem ismerjük.

— Ó, a néni bizonyosan még sokkal kedvesebb... hát még a fiuk és a leányok!

— No, majd megvállik. Ebédre ott leszünk.

— Csak már ott volnánk! Alig várom, hogy megérkezzünk! Borzasztó, milyen sokáig tart ez az utazás!

Dezső nagyot nevetett, amin Irmuska ugyancsak csodálkozott, de a kópé fiu megmagyarázta:

— Tessék, már megunta az utazás nagy boldogságát!

— Dehogy! Azaz... hiszen maga az utazás is kellemes, de mégis az a fő, hogy oda jussunk kedves rokonainkhoz. Tudod, mamácska annyi érdekes dolgot mesélt arról a tájékról, meg az arany-bányákról; ő is járt ott fiatal korában.

— Majd megnézzük mi is a bányákat.

— Gondolod, hogy a bácsi elvisz oda magával?

— Azt hiszem... de ha nem vinne is... no, majd meglátjuk. Én már gondoltam valamit.

— Mit?

— Nem szükséges mindent tudnod, amit én gondolok, felelt Dezső kissé kemény hangon. (Lásd a képet a czimlapon.) Hanem az igaz... azok az arany-bányák nagyon érdekesek lehetnek... ott a sok kincs a föld alatt!

— Csakhogy nehéz ám hozzájutni. Beszélte mamácska, hogy a bányában már csak lemenni vagy fölkapaszkodni is veszedelmes.

Meredek lépcsőkön vagy épp csak létrákon kell mászni rettentő mélységbe, vagy pedig kosárban eresztik le az embert, mint vödrot a kutba. És ha a létráról lecsuszik vagy ha a kosár leszakad...

— No persze! Nem szakad az le... nem is csuszik le az ember.

— Dehogyan nem!

Beszélte mamácska, hogy az bizony meg-esik, de meg sok más-féle veszedelem is éri az embereket ott mélyen a föld alatt.

— Az nagyon érdekes lehet.

— Érdekes! —

Ugyan hogy mond-hatsz ilyet! Inkább sajnálnunk kell azokat a szegény embereket, akik örökös veszedelmekkel küzdenek.

— Persze, ha azok is csak olyan magad formájú ijedős kis-asszonykák volnának! Neked természetesen elég érdekes az is, ha szép sík mezőcskén sétálgat-hasz, tarka virágocskát szakithatsz, legföljebb pedig ha pillangó után futva elesel és bezuzod az orrocskádát.

— Az orrocskám bezuzását akár el is engedem, beérem a többivel, felelt Irmuska nevetve. Különben pedig te is be fogod érni ennyivel.

— Majd megvállik.

— Mi válik meg? Te már előre is valami rosszban töröd a fejedet. Mire gondoltál most?

— Soha se törődjél vele. Mindenek fölött pedig, Irmuskám, legyen gondod a nyelvecskédre és ki ne fecsegd ott a bácsiéknál, hogy én itt most utközben akármire is

gondoltam. Az ilyen unalmas vidéki atyafiak mindjárt aggatónak, faggatóznak.

— Miért mondd, hogy unalmasok? A bácsi csöppet sem unalmas ember. A fiuk meg a leányok pedig egészen hozzáink valók.

— Épp csak ezt nem tudjuk még. Hányan is vannak?

— Mintha nem tudnád! Négyen vannak, két fiu, két leány.

— Az nagyon sok! Sokkal több az elég-nél. Tökéletesen elég volna egyetlen egy fiu, olyan magamhoz való jó pajtás.

— Igazán? Akkor ti ketten, ugy-e, jól

elmulatnátok, engemet pedig ott hagynátok a faképnél. Csakhogy, szerencsére, nem úgy van ám! Ott van legelőször is Dóra, aki tizennégy éves...

— Az már megint sok... Az ilyen félig nagy kisasszony nem ér semmit... már roppant bölcs akar lenni. No, remélem, ez a Dóra nem fogja kívánni, hogy kezét

NYAKAS BOCZI. (Lásd a 85. lapon.)

csókoljak neki, mint valami kisebbik néni-
kének. Inkább a fiu volna tizenégy éves.

— Kálmán? Az tizenkét éves.

— Ezt már szeretem. Így egészen össze
illünk. Csak aztán jó pajtás legyen . . .

— Aztán ott van még Jenőcske és
Bözsike, az egyik hét éves, a másik . . .

— Mindegy, akármennyi . . . azok nem
számítanak. Mind a négyből csak Kálmán-
ban bizakodhatom. Ha legény a talpán,
akkor be is érem vele, a többi hármat
átengedem neked, ti is mulathattok kedve-
tekre.

— Ó persze! Csakhogy én nem akarom
ám, hogy mindig csak Kálmánnal légy! Ti
aztán ketten főznétek ki mindenféle terve-
ket, titkos mulatságokat, én pedig semmit
sem tudnék róla. Az nem járja!

— Ne félj semmit, Irmuskám! Nem
leszek én hűtelen hozzád; de hát, tudod,
ha két jó pajtás fiu van együtt, azoknak
nincs mindig szükségük holmi kényes kis-
asszony társaságára. No, majd meglát-
juk. — Micsoda állomás ez? Azt hiszem,
már meg is érkeztünk.

A gép nagyot füttyentett, a vonat megállt.

— Ott a bácsi! Ott a bácsi! kiáltá
Irmuska örvendve.

Gyorsan összeszedték czókmókjukat és
kiszáltak a kocsiból. Már messziről hang-
zott feléjük a nyájas szó:

— Isten hozott, gyerekek!

(Folytatása következik.)

NYAKAS BOCZI.

(Képpel a 84. lapon.)

Mú-ú ú! Bú-ú-ú!
No, ez már csak iszonyu!
Legelészet a boczika,
A fiatal pajkos bika

És nem akar haza menni,
Pedig este kezd már lenni.
Látja ezt a kövér Zsuska,
Kapja magát — mert nem lusta —
S mondja: »Csak ez a baj, kérem?
Szarván fogom s bekisérem,
Ismer ám jól
Kis korától.«

Meg is teszi, szarván fogja
S a kis bika? Ugy feldobja,
Hogy talántán meg sem áll,
Mig az égig föl nem száll.

Aki látja: fut, visit,
Mert ha mégis leesik,
Nyakát szegi,
Vége neki!

Gonosz boczi hetykén várja,
Ki vágyik még a szarvára?

De megjárta módfelett:

Zsuska vissza érkezett,
Oldalt a boczira pottyant,
Mint az ágyu, olyat dobant.

Bocziról a fübe le,
Bizony megnyekkent bele,

De azután talpra állt,
»Semmi bajom!« így kiált.

Bezzeg a boczi! Az fut

Rémültében, ahogy tud,

Mert nem bírja elgondolni,

Mi kezd az égből potyogni?

Tán az égből szakad rája?

Majdnem betört a bordája.

»Még egy ilyen nehéz menkö,

S akkor aztán több nem is köll,

Ki nem állom,

Ez halálom!«

Hanyatthomlok fut hazáig,

Az istálló ajtajáig.

Kövér Zsuska ottan éri,

A jászolhoz bekiséri,

És mert így jó vége lett,

Nincs róla több verselet.

A TÖRÖTT FAZÉK.

— Nagyon furcsa história. —

(Képpel a 88. lapon.)

SÓHAJTVA állt meg Mariska a küszöbön, habozva bámult ki az udvarra, az udvaron túl a szabad mezőre. Pedig éppenséggel nem volt szomoru és kellemetlen látvány, ami a szeme előtt elterült. Gyönyörűen ragyogott a meleg nyári nap, messziről vig madár-dal hallatszott, méhek zöngicséltek a levegőben. Minden csábitotta:

— Gyere ki! Gyere ki!

Indult is, de a küszöbről még egyszer busan pillantott vissza a szobába. Ó! Nagy betegek fekszik ott, bágyadtan, mozdulatlanul; ki tudja, mi lesz belőle! Igen, Pöhölyke beteg! A gyönyörűséges hófehér kis czicza, az ő kedves játszótársa nagy beteg! Nem fut a gombolyag után, hozzá sem szagol a legédesebb tejecskéhez sem; nem játszik, nem eszik, csak fekszik összegömbölyödve puha ágyacskáján. És senki sem tud rajta segíteni, azt sem tudják, mi a baja. Apácska nem akarja hívatni a doktort, azt mondja, hogy a doktor bácsi nem czicza-doktor. Majd csak meggyógyul a czicza és ha meg nem gyógyul, — no, hát majd akad más olyan kedves kis czicza is.

Dehogyan akad! Olyan legalább is nem akad, akit Mariska annyira szeressen. Pöhölykének nincs párja.

Ezzel a nagy bubánatával Mariska végre is neki indult a sétának, de még ott a virágos réten is föl-fölsóhajtott:

— Pedig olyan gyönyörű nyakravalócskát készítettem neki! Épp ma kötöttem volna a nyakára! És talán nem is fogja soha viselni!

Lassacskán ballagott erre-arra, hol egy virágot szakítva le, hol egy tarka lepke után bámulva, mikor egyszerre csak majd megbotlott egy jókora fazékban, mely ott hevert a fűben. Nagyon szép formájú, finom edény volt.

— Hogy került ez ide? tűnődött Mariska. Mi lehet benne?

Hát biz abban nem volt semmi, legalább Mariska, amint lehajolt és bele kukucskált, nem látott semmit. Azaz, valamit mégis: egy nagy lyukat a fazék oldalában. A kitört cserép-darab pedig ott hevert a fűben.

— De kár! kiáltott föl a kis leány. Milyen gyönyörű fazék!

Megpróbálta, hogy a kitört darabot beillesse a lyukba. Éppen bele illett.

— Csakhogy kiesik... oda kellene ragasztani. Akkor újra ép volna. Van a mácskámnak nagyon jó porcellán-ragasztó enyve, az bizonyosan megfogná ezt is...

Egy-két pillanatig gondolkozott, aztán gyorsan felugrott.

— Elhozom... ráérek.

Rövid idő múlva ismét ott volt a törött fazéknál, kezében az enyves üvegcésével (Lásd a képet a 88. lapon.) és a kenő pamacsos. Nagy gonddal és figyelemmel ragasztotta be a fazék oldalába a kitört darabot.

— Így ni! Most már nem lyukas. Csak szépen nyugodtan kell feküdni, míg a ragacs megszárad, azután akár újra főzhetnek is benne.

Elégedetten szemlélgette sikeres munkáját. Végre fölállt.

— Holnap majd újra ide sétálok . . . Ki tudja, talán visszatér a fazék gazdája is és haza viszi . . . Még talán meg is örül, ha látja, hogy megint ép a fazeka. Fog majd csodálkozni, hogy ki foltozta így össze. Alig lehet ráismerni, hol volt betörve.

Egyéb dolga semmikép sem akadván a fazékkal, lassacskán haza sétált. Otthon aztán ismét csak bánatosra fordult a kedve, mert a kedves Pöhölyke még akkor is csak oly betegesen feküdt, mint órákkal előbb. Ó! Talán meg sem éri a reggelt! Mért is nincs czicza-doktor a világon!

De hát nincs. Mariska szomoruan feküdt le és másnap szomoruan kelt föl, mert Pöhölyke megérte ugyan a reggelt, de nem ette meg a reggelit, azt a pompás édes tejecskét. Tehát nem javult az állapota.

— Hagyd békében a szegény párát, szólt a mama. Keress más szórakozást, menj sétálni.

Mariskának eszébe jutott a tegnapi sétája, meg a törött fazék.

— Megnézem, ott van-e még . . . jól tart-e a ragaszték?

Egyenest a törött fazék felé sietett. Igen, még ott volt. De nem oldalára fordítva feküdt, ahogy ő tegnap hagyta, hanem a talpán állt.

— Ejnye! Valaki megmozgatta . . . és talán még mielőtt megszáradt a ragacs. Akkor talán újra kiesett a törött darab, hiába fáradtam.

Közelebb lépett és jobban megnézte.

— Nem, nem esett ki . . . rendben van. De ni! Mi ez? Mintha füstölne . . . tüzet rakott beléje valaki.

A fazékból valóban kékes füst-felhőske szállt föl. És amint Mariska bele akart pillantani a fazékba, akkor történt csak valami furcsa, olyan csodálatos furcsa, hogy a kis leány meghökkenve lépett hátrább. Mert a fazékból füst helyeit egyszerre csak valami gömbölyűség kezdett kiemelkedni, azt a gömbölyűséget pedig szem, orr, száj követte és végre egy egész piczike kis öreg emberke tünt elő, aki kényelmesen elhelyezkedett a fazék szélén, aztán láblógázva jóízűen pöfékelt hosszuszáru pipácskájából.

Mariska az első pillanatban nagyot ijedt, de ez nem tartott sokáig. A kis öreg olyan nyájasan és barátságosan pislogott, hogy a leányka teljesen neki bátorodott, sőt bizonybizony egy kicsit el is nevette magát, amint fölkiáltott:

— Jaj de furcsa piczi bácsika! Aztán mit kerestett ott az üres fazékban?

— Mit kerestem volna, kis buksi? Ez az én lakásom. Jó szerencse, hogy megdöntöttem a dolgot és visszatértem beléje.

— Tegnap nem volt benne, az igaz.

— Persze hogy nem. Nagy bajom esett a múlt héten: kilyukadt a házam oldala és azóta szörnyű légvonat volt benne, náthát és fogfájást kaptam, éjjel pedig mindenféle alkalmatlan vendég, béka, egér belátogatott a nyíláson.

— Juj! Azokkal magam sem szeretnék együtt aludni.

— Igazad van. Béka koma szüntelenül brekeg és kuruttyol, egér koma pedig örökké kaparász és kószolgatja, valjón nem jóféle sajt-e az orrom meg a fülem. Végre is megelégettem és tegnap utra keltem, hogy új lakást keressek. De mert nem találtam kedvemre valót, megint csak vissza tértem, amit nagyon bölcsen tettem,

mert amig oda jártam, valami jótét tündérke
összereperálta a házamat.

— Most már ismét jó?

— Akárcsak uj korában. Most már csak
az a bajom, hogy nem tudom, kinek köszön-
jem meg ezt a segítséget. Mert nekünk jó
kis manóknak kötelességünk, hogy hálada-
tosak legyünk. Bármekkora fáradságomba
fog is kerülni, ki kell kutatnom ezt a tit-
kos jóttevőmet.

— Ó, azért ugyan nem kell fáradnia.
Én ragasztottam be azt a kitört darabot
és nagyon örülök, hogy ezzel valami kis
hasznot tettem.

— Nem kicsit, hanem nagyot, nagyon
nagyot! Meg is hálálnám azonnal, csak
tudnám, mivel? Kincsem, pénzem nincs,
de ha valamiben segítségedre lehetek, szí-
vesen megteszem. Szólj, van-e valami kíván-
ságod?

... KEZÉBEN AZ ENYVES ÜVEGCSÉVEL. (Lásd a 86. lapon.)

— Én ... igazán nem tudom ... hamar-
jában nem igen jut semmi az eszembe ...
Azaz, volna egy nagy kívánságom, de azt
nem is merem elmondani. Nevetne rajta,
segíteni pedig nem igen tudna.

— Majd megvállik. Hadd hallom azt a
nagy bajodat!

— Hát ... a Pöhölyke, az én gyönyörű fe-
hér kis cziczám, halálán van ... nem tud rajta
senki segíteni. Ó, annyira busulok miatta!

— Ez az egész? Mindjárt teszünk róla.

A kis öreg fűgén leszökött a fübe,
egy ideig keresgélt, aztán egy füvecskét
adott Mariskának.

— Tedd ezt a Pöhölyke tejébe. Mohón
fogja inni a tejet és iziben meggyógyul.

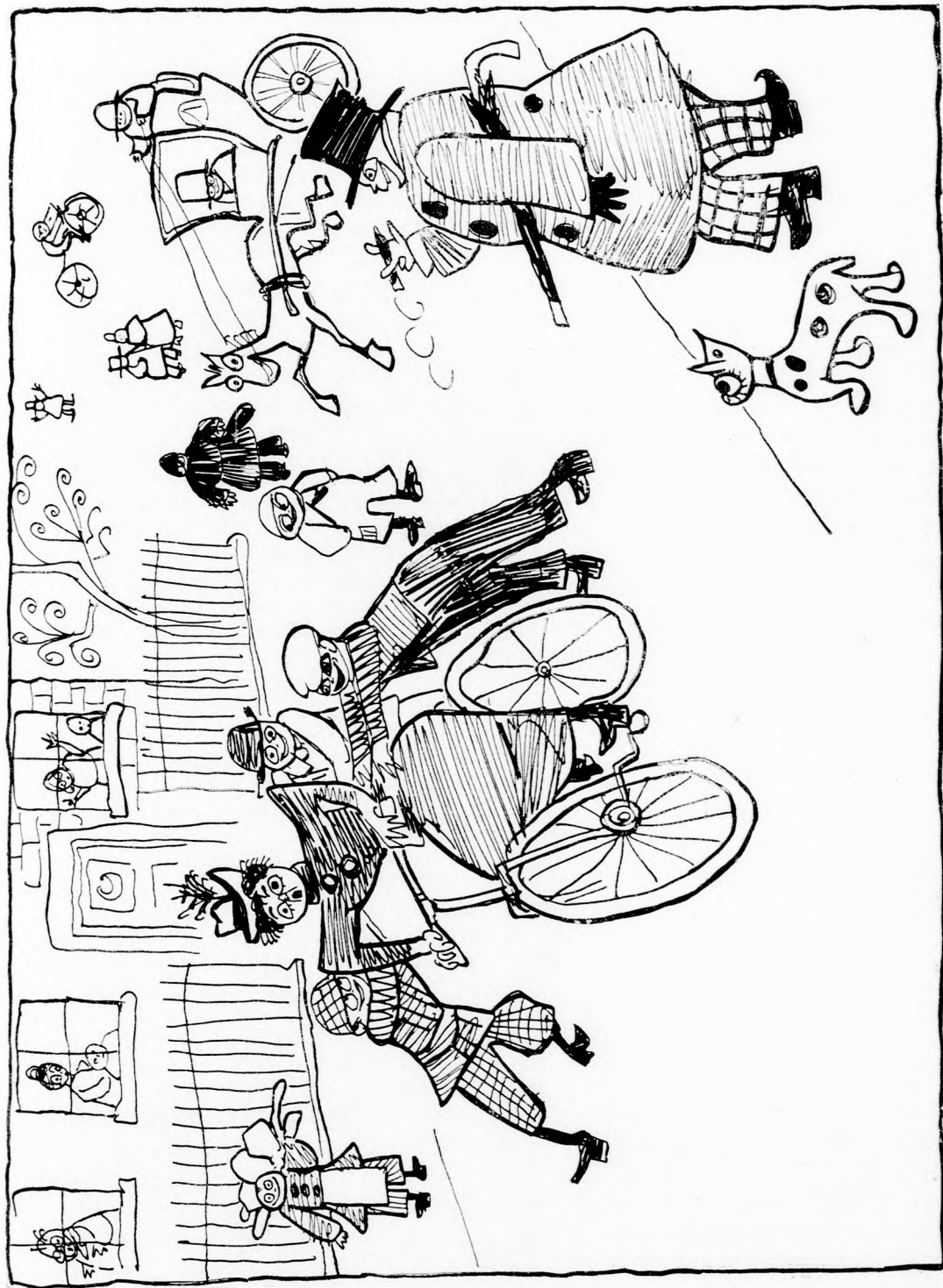
— Igazán? Ó, de nagyon meg fogom
köszönni!

— Nincs mit. Te kéretlenül segítettél
ismeretlennek a kárán. Én csak tartozást
rovok le. Siess haza, próbáld meg.

(Folytatása a 90. lapon.)

radnia.
arabot
ni kis
agyon
csak
nincs,
k, szi-
kiván-

übe,
skét
hón
l.
gom
ttél
zást

VAD LACZI RAJZAIBÓL. Kerékpár-lecseke. (Lásd a 90. lapon.)

(Folytatás a 88. laphoz.)

Sietett is Mariska. Bele tette a füvecskét a tejbe s oda tartotta a csészét Pöhölyke elé. És ime, — Pöhölyke mohón hozzá látott, mind megitta a tejeckét, még ki is nyalta a csészét. Aztán vigan talpra ugrott és azonnal játszani kezdett.

— Meggyógyult Pöhölyke! Meggyógyította a jó kis manó bácsi! Mindjárt viszem is hozzá, együtt fogjuk megköszönni.

Ölbe kapta Pöhölykét és sietett vele ki a mezőre. Sietett, de amint oda ért, hiába nézett szét, nem látta sehol a kis manót, sem a fazekat. Bejárta az egész mezőt, hiába; a törött fazék eltűnt, nyomtalanul.

Nagyon sajnálta Mariska, de bele kellett nyugodnia.

— Az a fő, hogy Pöhölyke meggyógyult. Majd elmondom mamácskának, hogy ki volt a doktora. Talán el sem hiszi; de már arról nem tehetünk. Ugy-e, Pöhölykém?

És vigan dalolva tért haza.

VAD LACZI RAJZAIBÓL.

Kerékpár-leczke.

(Képpel a 89. lapon.)

KEDVES Forgó bácsi! Bizonyosan csodálkozik, hogy így vakáció közepén is beállítok szorgalmam és iparkodásom jelével. Ferke és Pali pajtásaim váltig ellenézték is, hogy még csak kezembe is vegyek czeruzát és papírost.

— Legyen eszed, Laczi! mondta Ferke. Még bizony rákapatod az öregeket, hogy vakáció idején is az asztalnál görnyedve lássanak.

— Az ám, bizonyítá Pali. Már ugyis példálózna, hogy jó volna néha a könyvekbe is bekukkantani.

De én megmutatom, hogy különb vagyok nálóknál, de még a saját híremnél is. Szorgalmasan dolgoztam és ime, el is készült a

rajzom, mely a mi nyaraló helyünk egyik nevezetes eseményét ábrázolja.

Még pedig azt ábrázolja, hogy én meg Ferke és Pali hogy tanítottuk meg a Bella nénikémet kerékpározni. Itt a nyaraló helyen akarta megtanulni, mert, azt mondta, itt kevés ember és kocsí jár. Kezdetben pedig az ember hamar lepottyán a kerékpárról.

— Ne félj semmit! biztattam én. Majd én meg Ferke és Pali segítünk.

Hát segítettünk is. Én álltam jobbról, Ferke balról, Pali hátul. No, ilyen jól rég nem mulattunk. Amint Bella nénikém fölült a kerékpárra, persze mindjárt oldalt dült; de ott voltam én, megfogtam és vissza lóditottam az egyensúlyba. Ekkor a tulsó oldalra dült, de ott készen állt Ferke, megkapta és vissza lóditotta nekem. Pali pedig ez alatt hátulról toltta előre. Mondhatom, gyönyörűen hintázott jobbra-balra, akár a harang, közben pedig sikoltozott.

— Jaj! Eresszetek! Jaj no! Mindjárt leesem!

— Csak bátorság! biztattam. Itt vagyunk mi, nem lesz baj.

És támogattuk tovább. Végül már anynyira sikoltozott, hogy az egész utcát fölverte. Mindeki megállt, nézte, nevette.

— Pusztuljatok, gézenguzok! Hiszen szándékosan ránczigáltok! Jaj! Még a nyakamat töröm miattatok! sikoltozta Bella.

Tessék! Ilyen hálások az emberek az önzetlen jó szolgálatért. Hát végre is eleresztettük, miután Ferke még egy nagyot támogattott rajta. És hogy levettük róla a kezünket, hát persze felfordult. No, nem törte se kezét, se lábát. De azóta a mi segítségünk nélkül tanul kerékpározni. Mi pedig szívesen segítünk újra. Ó lássa, hogyan boldogul!

Kedves Forgó bácsit melegen üdvözli
szorgalmas hive

Vad Laczi.

A kis Ilonka palotája

AZ VOLT aztán a vidám
kedv.

Nem csengett tán még
soha

Olyan tiszta ezüst hangu,
Édes gyermek-hahota.

Fülemile csattogása
Szólt Ilonka ajakán,
Mikor ebéd végeztével
Palotáját fölrakám.

Négy kenyér-golyócskát gyurtam,
Hogy legyen szilárd alap,
Négy gyufaszálat beleszurtam,
Ezek voltak a falak.

Kenyer-héjből a tetőzet,
Fogpiszkáló közepén,
Melyre lengő lobogónak
Papiroskát tűztem én.

S ő hamisan kebelemre
Hajtá fürtös kis fejét
S szemet hunyva álmodt szinlett,
Hogy álmodják szép mesét.

S kelve nyomban, elregélte
Rózsaszínü madarát,
Mely mosolygó almafáján
Gyorsan ágról ágra hág.

Mely a szőlő-szőlő bokrán
Vig meséket csiripel
S addig röpdös, míg a csengő
Baraczkot nem éri el.

Rózsaszínü kis madárkám,
Nézd csak, nézd csak palotád
És a tündér-kertet, mely, im'
Csarnokain ragyog át.

A mosolygó alma, szőlő
Szőlő és a csengő baraczk,
Neked csak addig lesz való,
Mig ártatlan gyermek maradsz...

Béla bácsi.

A KALIFA SZAKÁCSA.

— Arab történetke. —

(Képpel a 93. lapon.)

MOGORVÁN ült bagdadi fényes palotájában Abu-Hasszán kalifa, a hatalmas, de már vén uralkodó. Az ebéd ideje közeledett és már előre elfutotta a harag, hárrá gondolt.

— Megint csak méreggel fogok jól lakni! Mégis szörnyűség! Nekem, a leggazdagabb és leghatalmasabb uralkodónak, nem tudnak olyan ebédet főzni, hogy kedvemre való legyen. Nagyvezir!

Az ajtónál meghunyászkodva álló nagyvezir alázatosan és remegve sompolygott elő.

— Mit parancsolsz, felséges uram?

— A hóhér álljon készen. Ha az új szakács sem főzött kedvemre való ebédet, tüstént a fejét véteted.

— Igenis, felséges uram!

— És mindennap leütteted minden új szakács fejét, aki rosszul végzi a dolgát.

— Nagyon helyesen, ó bölcs és hatalmas kalifa! Csak abban van kétségem, hogy illetően kilátással akad-e még ember erre a diszes állásra.

— Az már a te gondod. Én, a gazdag és hatalmas kalifa, még szakácsot se kapjak? Eszeden járj, mert akkor a te fejedet üttetem le.

A szegény nagyvezir ijedten húzta be a fejét a vállai közé, mintha máris úgy érezte volna, hogy nem egészen biztosan áll a feje ott az eddigi helyén. Nem is tréfa ez a dolog. Már egész sereg boldogtalan szakács került sötét börtönbe, vagy vesztette életét is, mert a kalifa nem találta jónak az ebédet; már nem is igen akadt olyan bátor ember, aki a kalifa szakácsa

akart volna lenni. Mert mi haszna a jó állás, ha csak az első ebédig tart, aztán fejét veszik az embernek? A nagyvezir tehát nem ok nélkül szepegett. A kalifa bizony holnap már talán az ő fejét ütteti le, ha rossz kedvében talál lenni.

Rosznak pedig mindig rossz volt a kalifa kedve. És csoda-e? Ő maga legalább úgy volt meggyőződve, hogy nem is lehet az máskép. Hogy is ne? Van nagy és vitéz hadserege, de mi haszna? Igen, hajdan élére állt vitéz hadának és diadalmas csatákban dicsőséget aratott, országokat hódított. Most már nem tud megülni a tüzes paripán, nem bírja forgatni a kardot, csak fájó szívvvel gondol a régi szép időkre. És legalább nyugalma volna! De mindennap ezer panaszszal zaklatják az ország minden részéből. Mennyi a gonosztevő! Mennyi az alamizna-kérő! Reggeltől-estig gond, baj, bosszuság! És még egy jóízű falatja sincs hozzá!

Mialatt a vén kalifa így dohogott, a szegő nagyvezir, az ő első és fő-főtanácsosa, lehorgasztott fejjel bandukolt az udvari konyha felé.

— Akár testámentomot csinálhatok, dörmögte csüggedten. Holnap ilyenkor már porban hever ez a szegény öreg fejem, mert az bizonyos, hogy a kalifa ma sem lesz az ebédrel megelégedve, lefejezteti a szakácsot, több olyan bolond pedig nem akad, aki erre a veszedelmes mesterségre vállalkozzék. Csodálom, hogy a mai napra még ajánlkozott ez a meggondolatlan ember. Már csak utána nézek, mit főz?

A konyhában, nagy csodálkozására, kényelmesen heverészve találta az új szakácsot, mint akinek semmi dolga és teljesen rendben a szénája. A tüzhely körül egy

öreg kukta foglalatzkodott, aki még az előbbi szakács idejéből maradt itt.

— Szerencsétlen ember! förmedt rá a nagyvezir a lustálkodó szakácsra. Hát te így iparkodol? Azt hittem, kézzel-lábbal dolgozol, csak hogy valamiképp kiérdemeljed felséges urunk tetszését. És te így lustálkodol?

— Ennél okosabbat nem tehetek, felelt a szakács nagy nyugalommal. Az a kukta mégis csak ért valamicskét a szakács-mesterséghez, hát majd összekotyvasztja az ebédet; én azonban soha még csak egy lágy tojást sem főztem.

— Micsoda! És vállalkoztál rá, hogy a kalifa szakácsa leszel! Boldogtalan em-

... JÓ KEDVVVEL FOLYT A LAKOMA. (Lásd a 94. lapon)

ber! Tudod-e, hogy már készen áll a hóhér, le fogja ütni a fejedet? De az hagyján, megérdemled. Hanem, ó! az én fejem is utána gurul a tiednek!

— Soha se ijedezzél, kegyelmes nagyvezir, felelt a szakács. Az fog történni, amit

Allah rendelt. Allah pedig hatalmasabb még a kalifánál is.

— Szép, szép! Nagyon bölcsen beszélsz, csak az a baj, hogy Allah nagyon magasan van fönt az égben, a kalifa pedig itt van közel és rettenetes lesz a haragja, ha

rosszul ebédelt. Boldogtalan ember, hát nem félted a fejedet?

— Nem én. Tudd meg, hogy én igazában dervis (szerzetes) vagyok, rég megtanultam, hogy nyugodtan nézzek a halálom elé. Most azonban még nem akarok meghalni és a te halálotat sem kívánom. Ámde szükséges, hogy segítségemre légy.

— Mivel?

— Azzal, hogy a kalifa gyanujának elhárítása végett legelőször is te kóstolod meg azt, amit az ebéd legelején föltálok. Légy nyugodt, nem méreg, nem is lesz ártalmára senkinek. Mindjárt elmondom, mit kell tenned.

A nagyvezir, egyebet ugy sem tehetvén, mindenbe bele egyezett.

Mikor a kalifa, fő embereitől környezve, ebédhez ült, a szolga legelőször is aprócska fehér golyókkal tele rakott arany tálcát hozott elő. A nagyvezir pedig így szólt:

— Felsőleges uram, az új szakács, azt hiszem, meg fogja nyerni tetszésedet. Ez nem úgy fog a dologhoz, mint a többi kontár. Amit ime előre küld, az jeles étvágygerjesztő, magam is jól ismerem. Ez után a remek ételek még százszorta remekebbül izlenek. Nehogy gyanud legyen, engedd, hogy én nyeljem le az első golyóbist.

Megtette, utána a kalifa és a többiek is. A mogorva kalifa hamarjában nem tudta, jónak vagy rossznak mondja-e az étvágygerjesztő pilulát; de a következő perczen, még ha akarta volna is, már nem tudott kifogást találni. Olyan kellemes érzést tapasztalt egész testében, hogy akaratlanul is fölvidult az arca, mosolyogva nézett szét környezetén. A többiek is így jártak. Eltűnt a szepegésök, rettegésök, derülten néztek egymásra, a kalifára

és mihamar olyan tréfás, vidám beszélgetést kezdtek, amilyen már rég nem hangzott a mogorva vén kalifa körül. Maga a vén kalifa is tréfákozott, nagyokat nevetett, a vidámság egyre nőtt. E közben a szolgák sorra hozták az ételeket, széles jó kedvvel folyt a lakoma (Lásd a képet a 93. lapon), végére is értek, de a kalifának eszébe sem jutott, hogy valami ellen kifogást tegyen vagy haragudjék.

Nemcsak ezt nem tette, hanem maga elé rendelte a jeles új szakácsot és megdicsérte. Ekkor azonban, nagy csodálkozására, a vélt szakács így szólt:

— Hatalmas kalifa, nem érdemlem én a dicséretet, mert azok az ételek, — megkóstoltam — nagyon is középszerűek voltak, de még azokat sem én főztem, hanem a kukta. Én nem is vagyok szakács, hanem jámbor dervis, és mindössze azt a kis étvágygerjesztő pilulát adtam.

A kalifa egy pillanatra öcszeránczolta a homlokát, de azután megint csak jókedvűen mondá:

— Ám legyen! Tehát csak az lesz a feladatod, hogy minden napra ilyen pilulát készítsz számomra.

— Nem tehetem, hatalmas kalifa, mert akkor gyilkosod lennék.

— Hogyan?

— Abban a pilulában titkos erejű szer volt, mely egyszer és kis adagban bevéve, nem árt meg, csak fölpezsdíti véredet, fölélénkíti kedvedet; de nem sokára bágyadt álom fog reá következni. Ha sűrűn élnél vele, megrontaná véredet, elzsibbasztaná tagjaidat, eltompítaná elmédet és rövid idő múlva sirba döntene.

— Akkor hát minek izlettetted meg velem? kérde a kalifa fölgerjedő haraggal.

— Hogy érezd kellemes hatását, amelyet minden titkos szer nélkül saját magad tartóssá tehetsz.

— Nem értelek!

— Figyelj reám, ó hatalmas kalifa! Ismerem bajodat, mellyel elkeserited a saját éltedet s rettegést, bánatot terjesztasz magad körül. Pedig boldog és vidám lehetnél és boldogságot áraszthatnál egész országodra.

Meghökkenve bámult a kalifa a szerény dervisre.

— Most sem értelek . . . Mit kellene tennem?

— Egyebet semmit, csak rászoktatni elmédet, szivedet, hogy ami bántó és keserű, azt gyorsan engedje át a feledésnek, viszont mindig lássa, mindig örvendve fogadja a sok jót és szépet, melylyel a Mindenható e földet megáldja. Örvendj, hogy vitézkedő ifjuság után sok tapasztalással gazdag öreg kort értél, amelyben igazságot osztogathatsz, jót tehetsz. Ha reggeltől estig nem azon töprengsz, kit sujtson haragod, hanem azon, kit tégy boldoggá nagy hatalmaddal, sok kincseddél, bölcs elméddel, akkor a boldogok vidámsága beszáll a te szivedbe is és soha sem fogod izetlennek találni lakomádat.

A kalifa lesütött szemmel sokáig hallgatag maradt. Könycsepp gördült végig hosszú ősz szakálán. Aztán fölkelte és megölelte a dervist.

— Allah küldött tégedet, szent férfiú, hogy fölhyisd a szememet, visszavezess az igaz utra. Ime fogadom, hogy ezentul úgy leszen, amint mondottad.

Beváltotta fogadalmát és azontul vidámság uralkodott Abu-Haszán palotájában minden lakománál.

AZ ÓRA ÉS A KÉS.

— Példázat. —

SZÉP rendesen ketyegett a fali óra a konyhában. Épen alatta hevert az asztalon a kés, mérgessen dohogva. Ha lába van, bizonyosan el is futott volna.

— Szörnyűség! Már megint! Ez már türehetetlen!

— Mi bajod, kés barátom? kérdé az öreg óra. Min mérgelődöl annyira?

— Hogyne mérgelődném, mikor előre tudom, hogy mindjárt jön az inas és megint kinczni fog, dörzsöl, sikál, hogy kifényesítsen.

— Hiszen az természetes! Ugy illik, hogy fényes légy.

— Fényes voltam, minek mázoltak össze? Nem türom, hogy mindig újra gyötörjenek.

— No, no, csak ne heveskedjél! Pontosan, készségesen kell teljesíteniünk föladatunkat s ami kis kényelmetlenség ezzel jár, azt nyugodtan kell elviselnünk.

— Majd bizony! Ilyen tanácsot csak olyan együgyü vén jószág adhat, amilyen te vagy! Látom, hogy mindennap föl hagyod huzni magadat és jársz tovább, ahelyett, hogy pihennél.

— Valóban úgy cselekszem és neked is ajánlom, teljesítsd kitartással a föladatodat, még ha néha kellemetlen is.

— Már azt ugyan nem teszem! Megmutatom én!

Ezen közben bejött az inas. Csakugyan elővette a kést és fényesíteni kezdte, de a dühös kés megvágta az inas ujját. Ekkor az inas ijedtében nagy hirtelen eldobta a kést s ujjához kapva ugrált; e közben akaratlanul rátaposott a késre.

— Krk! nyekkent a kés és ketté tört a kemény pengéje.

Az inas fölvette.

— No, ennek vége!

Kidobta a szemétdombra.

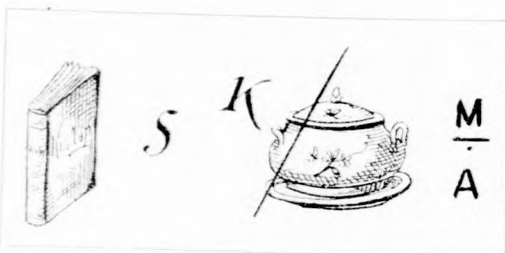
A jó öreg óra pedig szép rendesen ketyegett és élt tovább.

ARANY KALÁSZ.

Minden munka : bővelkedés.
De a sok szó : szűkölködés.

Ezt tartja egy régi példaszó, nagy igazán. Bármilyen szerény, egyszerű munka legyen, ha kitartóan folytatjuk, gyümölcsözni fog, meghozza számunkra a jutalmat. De aki beszél, fecseg, tünődik és vitatkozik, megéri az estét anélkül, hogy valami olyat végzett volna, aminek haszna, gyümölcse lehessen. Fegyelemre szoktasd tehát nyelvedet és kezedet: beszélj keveset, végezz sokat.

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Ifjusági Emléklapok”.

Elbeszélések és költemények, gyűjtötte Füssy Tamás; Színes táblába kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LV. köt. 3-dik számában „Váltott fejű társaság” czímmel közölt feladvány megfejtése:

1. a bagoly visszaadja a gólya fejét;
2. a szarvascsőrű a pinguin fejét;
3. a kakas a kacsá fejét;
4. a varju a bagoly fejét;
5. a papagáj a pelikán fejét;
6. a pelikán a szarvas-csőrű fejét;
7. a buvár-kajdács a gém fejét;
8. a flamingó a papagáj fejét;
9. a pinguin a flamingó fejét;
10. a kacsá a kakas fejét;

11. a sas a strucz lábát;
12. a gém a buvár-kajdács fejét;
13. a strucz a sas lábát;
14. a gólya a varju fejét.

Helyesen fejtették meg: Böhm Gyula, Bárdosy Valika, Pösch Boriska, Ebeczky Gabriella, Badics Gizi, Stokinger Milike, Mérey Ágosta, Kausser Albert, Götz Irén, Hampel Ferencz, Angyal Miksa, Török Andor (részben), Murgu Jancsi, Veress Gizi, ifj. Polnitzky Lajos, Weisz testvérek, Mezei Béla, Kulesár Mariska és Viktor, Horváth Mariska, Gross Nina, Schwartz Miksa, Katona testvérek. Váradi Elek, Winter Irén és Lajos, Szalkai András (részben), Borovitz Ilona és Margit, Záborszky Mariska és Dezső, Péterfy Vilma, Vizoly Viola, gróf Degenfeld Ilka, Gyika Marianne és Alice, Graefl Paula és Márta.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett ifj. Polnitzky Lajos, Nagy-sombatban, kinek a jutalom-könyvet (»Robinson Crusoe élete és kalandjai«, átdolgozta Donászy Ferencz, hat színes képpel, szép vászonkötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LV. köt. 2-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Bauer Dóra, Zorkóczy Atala.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ybl Mártika. Igéreted teljesítésével: soraid mosolygós mellékletével nagyon kedves örömet szerezte nekem. El is helyeztem gyűjteményembe, melyet gyakran elő-elő szoktam venni; ekkép aztán, legalább ilyen módon, sokszor foglak látni. Szívbeli öllelek; Iduskát pedig csókol meg nevében. — Böhm Gyula. Most, hogy felvilágosítottál korodról, nem csodálkozom ugyan többé; de írásodat még korodhoz képest is dicsérhetem. A »Kis Lap« ama régi száma dolgában fordulj levelező lapon a kiadó-hivatalhoz; ha még van példány, szívesen megküldi. — Mezei testvérek. A rejtvények megfejtésének beküldésére rendszeren tíz nap a határidő; nyomdai okokból megtörténik néha, hogy egy héttel továbbra kell halasztanom a megfejtők névsorának közlését, amint ez most a legutóbbi hetekben is történt. De ez csak kivételes és már vissza is térünk a rendes kerékvágásba. Tehát: a megfejtést a rejtvény megjelenésére következő hét folyamán kell beküldeni. — Több levélről a jövő számban.

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél-évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő cím: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziék-tere 3.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziék-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.